

30/11/1978

El llenguatge

Com a alcalde

Ben mirat, i considerats els múltiples casos que es poden arribar a presentar, no es pot pas dir que l'ús de com i de com a no presenti alguns casos dubtosos, és a dir, aquells en què vacil·laríem entre l'ús del simple mot com i d'aquest mot seguit de la preposició a. Al Diccionari Fabra trobem nombrosíssims, potser centenars, casos d'ús del conjunt com a davant noms, adjectius, adverbis i gerundis, i formular-ne un esquema detallat exigiria certament molt d'espai. Però no és pas en casos dubtosos on observem continuament errors en l'ús d'aquests termes sinó més aviat en aquells que podem qualificar d'elementals. Significant «en qualitat de o en concepte de», ens hem de servir del conjunt com a ~~encara~~ —cal subratllar-ho i insistir-hi— que el mot següent comenci en a: Com a alcalde que sóc d'aquest poble us ~~de~~ ~~una~~ explicació. Els darrers exemples incorrectes que acabem de llegir en textos impressos són, efectivament, «com alcalde», «com amic», «com assessor».

Pot donar una idea de la complexitat que revestiria un esquema de l'ús del conjunt com a el fet que es pot substituir per certes preposicions, però només en uns casos determinats. Heus ací uns quants exemples d'aquestes equivalències o concurrències: Amb la preposició per: Tenir com a (per) certa una cosa, El van abandonar com a (per) inútil, El vam donar com a (per) perdut, Aquesta ciència té com a (per) objecte estudiar... Amb la preposició en: Ho vam fer com a (en) prova d'amistat, Hi van recórrer com a (en) substitució de l'altra. Amb la preposició de: En tenim uns quants com a (de) reserva, Li serveix com a (de) distracció.

El conjunt com a introdueix sovint complements del verb considerar, però en alguns casos se'n pot simplement prescindir: Són els únics casos considerats (com a) incorrectes.

Albert Jané